

манцити. Тогава южна Британия останала безъ забрана, та повече зели да налитатъ на нея Пикти и Скоти. Водачети на британскити племена зели да главяватъ на служба германски дружини, набрани отъ Англи и Сакси, които живѣли по брѣгове ти на Ютландия и сѣверна Германия. Юнашкити пришълци наистина избутали шотландскити планинци; нѣ послѣ склонили да се покорятъ на съшити ти Брити. Отворила се упорита борба. Въ нея се прославилъ британскій краль Артуръ. Той станалъ юнакъ на много прѣдания и пѣсни, които му вадили британскити поети или *барди*. (Тия пѣсни приказоватъ, че единъ магесникъ дарилъ Артуру единъ самодивскій Околчестъ прѣстолъ на който кральтъ ялъ пилъ съ голѣмци ти си; ядение то и пиение то на Околчестий прѣстолъ никогажъ се недовършовали). Бритити се бранили юнашки, нѣ били побѣдени, зашто то на неприятеле ти имъ непрѣстайно дохождали на помощъ нови дружини отъ Германия. Тия дружини малко по малко основали въ Британия седмъ англосаксонски владовишта (Хентъ, Сусексъ, Нортумберландъ и др.). Само въ югозападната страна на островътъ, въ планинскити прибѣжишта въ Валисъ и Корнвалисъ, Бритити увардили независимостъ та си оште нѣколко столѣтия. Освѣнъ това една часть отъ тѣхъ се прѣселила на ближний полуостровъ (Бретанъ).

И така отъ врѣмето на Голѣмото Прѣселение на народити, германскити племена се распрѣснали по слѣдний начинъ по земята на Западната Римска държава: въ Италия се заселили Источноготи; въ сѣверна Галия — Франки, въ югоисточна — Бургунди; въ Италия и въ югозападна Галия (или Аквитания) — Западноготи, въ сѣверна Африка — Вандали, въ Британия — Англосакси.